

DANS | HANOI STARDUST ***

Schoonheid onder de sterren

11 DECEMBER 2014 | Charlotte De Somviele



Arco Renz kijkt voorbij de glitter en glamour van Hanoi. rr

Als verbindingsfiguur tussen west en oost mocht de Duitse choreograaf Arco Renz niet ontbreken op December Dance, het festival dat dit jaar focust op Azië. Na voorstellingen met Cambodjaanse en Indonesische dansers dompelde hij zich voor *Hanoi stardust* onder in de Vietnamese metropool. Vijf solisten van het Vietnam National Opera Ballet delen er de scène met twee onafhankelijke performers. In plaats van een groepsstuk krijg je echter drie portretten, drie stemmen uit een veranderende samenleving. Ze zijn verrassend anders, maar door de doordachte inzet van tijd en muziek ook verrassend consistent.

Streetdancekampioen Nguyen Duy Thanh bijt de spits af. In een land waar meer dan de helft van de inwoners twintigers zijn, vertegenwoordigt hij de urban generatie. Met zijn kaalgeschoren hoofd, getatoeëerde borst en zwarte kledij roept hij ook het beeld op van een eeuwenoude krijger. Renz laat die referenties maar subtiel doorschemeren en zet voluit in op zijn persoonlijkheid en oermannelijke en toch verfijnde bewegingsexpressie die gevechtssport, straatdans en hedendaagse elementen combineert. Opvallend is de manier waarop de choreograaf met ritme speelt.

Het eerste deel volgt 'de tijd van de traditie': traag als een kauwgom die uitgerekt wordt, vol verstilde arm- en handgebaren. Het is een moeizame, lange opbouw voor één lichaam om te dragen. Op die spanningslimiet botsen ook de andere twee choreografieën. Maar de tijd groeit naar een extase toe, net zoals de dans en de muziek, waarin Aziatische snaarinstrumenten gaandeweg worden ingeruild voor elektronische beats.

Gouden sportbroekje

De choreografie van het Vietnam National Opera Ballet volgt dezelfde structuur, al is de sfeer een stuk bevreedender door de donkere nachtclubmuziek en het mysterieuze licht. Door hun vleeskleurige uniformpjes hebben de danseressen iets weg van *service workers*. Zij nemen de viriele schoonheid van Duy Thanh op de korrel. Ze doorspekken hun klassieke balletposes met expressionistische grilligheid. Na een paar seconden op hun pointes knakken ze al door hun enkels en hun unisonobewegingen verbrokkelen, tot op het slordige af. De glamoureuze titel lijkt hier een kritiek op de Aziatische cultuur van *self-design*.

Je ziet er ook een spoor van in het gouden sportbroekje van Vu Ngoc Khai, die met zijn solo afsluit. Zijn dans is een meer abstracte vervlechting van klassiek ballet en hedendaagse invloeden, maar ook hij onderzoekt onderhuids de grenzen van seks en gender met zijn atletische lichaam. Daarmee gaan de drie stukken door elkaar resoneren. Zo ongrijpbaar als *Hanoi stardust* is in zijn esthetiek, zo subtiel sluimert Renz' analyse van het hedendaagse Vietnam en zijn omgang met tijd, entertainment en de cultus van schoonheid.

Met zijn kaalgeschoren hoofd en getatoeëerde borst roept streetdancekampioen Nguyen Duy Thanh het beeld op van een oude krijger



Meer?

Lees de volledige krant digitaal.

(<http://www.standaard.be/plus/ochtend>)